

ISTENES TIBOR

Sikító síneken

Reszkettem és fáztam negyven fokban, ordítottam a csend dallamát.
Aztán izzadtam a havas tájban, jégcsapok közt szavaltam szívem szózatát.
Beleolvadtam a jégbe, fagyott húsként dobogott jeges szívem,
Forró lüktető szavaim zakatoltak egyenes, fémes, sikító síneken.
Belerohtam tudatod ködös tavába és szétfröccsent benned a felismerés,
Majd egómon utazó vonatomból elúszott feletted, mint az indiánnyárba
hajított tomahawk, mint a semmibe repülő kés.

Benned lettem én és te bennem lettél magad,
Körém húztad fel ítélkező és kegyelmező szavad.
Együtt vagyunk egység, kétség nélküli kohézió,
Szavak nélküli mondat, terület nélküli dimenzió.
Együtt vagyunk külön mindentől, mi nem változó,
Mégis szophoklészi drámánkból már három színészből száll a szó.
A kezdet egy, a vég a kettő, közben három a merítkezés,
Míg hat rád ez a három, kilencszeres lesz benned a Tesla általi fény,
a felismerhetetlen felismerés.

Reszketek és fázok negyven fokban, ordítom a csend dallamát,
Izzok a havas tájban, jégcsapok közt szavalom szívem szózatát.
Beleolvadok a jégbe, fagyos húsként dobog jeges szívem,
Forró lüktető szavaim zakatolnak egyenes, fémes, sikító síneken.

Halk remény

Valahol tompán a távolba vesztek a fények,
A sötét konyhában víz után matat kezem.
Bánt most az asztráltesti képed,
Még kába vagyok, két világ közé szorult fejem.
Tapogatom a láthatatlant, ujjaim lilás fényeket vágnek ketté a mosogató felett,
Magamra húzom a vállamon cipelt szürke paplant,
Mely elválasztja tőlem a szellemi telet.
Valahova dőlni kellene, a fény által nyesett ébredésbe,
Vagy vissza az ágy halott csendjébe, álmodni új világokat, beletemetkezve a révedésbe.
Ott tipegek a semmi közepén, foszlányokkal barátkozik csukódó szemem,
Összetapadt torkomon rést talál a víz,
Miközben hátracsapódva tépi a létet nyakamtól elhajló fejem.
Ereszt az álom, már látom, kint a hidegben eső esik,
Kutyát sétáltat az alvó hajnal,
A reggel, ha nehezen is, de terjeszkedik.
Talán egy kávé kellene vagy egy lassú megvilágosodás,
Hogy ne szürke démonok húzzanak vissza,
Hanem égjen bennem a nap vágya, mint hamu között az izzó parázs.
Jártam már itt, és tudom, holnap is monoton hálót szövök,
Slusszkulcsom után kutatva csobbannak bennem a felismerések, a szellemi hullámkörök.
Általuk utazom a sztrádán, fehér csíkokat nyel a guruló idő,
Órakerekek ketyegnek alattam, benzint égetve szmogos térben,
Koszos gyárvárok közt kacagó lóerő.
Aztán csapódó ajtók a parkolóban,
Kandeláberek alatt felébred az éj,
Mint a megálmodott szitáló valóság,
A térbe szótt mosolygó szeszély.
Azt hiszem, ébren vagyok, pedig csak mátrix rajtam a fény,
Kauzalitások halmaza közt
Térbe fonódó halk remény.

ISTENES TIBOR

Ha verset írsz...

Ha verset írsz, ne aludj szürke
 füstök ködén,
 Ha verset írsz, ne légy unott
 közöny,
 Ha verset írsz, légy tömény,
 Mint kocsonyában a zsíros köröm.
 Ha verset írsz, csapj az égre,
 Kaparj a föld alatt,
 Ha verset írsz, tudd, mi végre,
 Versed miféle tőből fakadt.

Ha verset írsz, zokogj és ne vess,
 Ha verset írsz, tűz legyél és legyél a
 víz,
 Ha verset írsz, gyűlölj és szeress,
 Legyél a sorok közt érzés,
 Legyél az illat és legyél az íz...
 Ha verset írsz, maradj magad,
 Tiszta szó és megalkuvás,
 Ha verset írsz, maradj szabad,
 Trendekből ugró szabadulás...

Belső fény

Sötétben ültél a hangok álmán,
 A mozdulatok képzelt ívein,
 Érzések suhogó vágyán,
 Elhalt versek rímein.
 Beletemetkezve az élő szóba,
 Repednek a halál láncai,
 Biogyümölcsök plasztikzacskóban,
 Ébrednek az élet álmai.
 Hangok tapadnak a fényeikhez,
 Érintést észlel a tudat,
 Majd ösztönöd taszít a vérebedhez,
 Mi feltör belőled és ugat.
 Mirelitlelkek felolvadnak
 Dipólusmolekulák táncain,
 Mikrohullámok ragyogtatnak
 A súrlódások ráncain.

Gőzölögsz, mint a reggeli kávé,
 Ugyanúgy termék vagy te is,
 Az ég felé szállsz fel, mint a
 konklávé,
 Majd a valódba hullsz, mint nemezis.
 A kezdeti fények csak árnyékuk
 adták
 Falad homályos tükreire,
 Kaleidoszkópok képei szabták
 Életed mások éveire.
 A fényből a fénybe szórod a fényed,
 Szikrázó kép csak a végtelen,
 A fénytörés verse a belső lényed,
 Mely elhagyott, magányos és
 védtelen...